

Дороти Сейърс

Драматичното
произшествие с тичащите
СТЪПКИ

Мистър Бънтър измъкна глава изпод черния ръкав на фотоапарата.

– Мисля, че е достатъчно, сър – каза той почтително, – освен ако искате да имате снимки и на други пациенти – не зная дали мога да ги наричам така.

– Не днес – отвърна докторът. Той взе внимателно от масата последната заразена мишка и с доволен вид я върна в клетката. – Може би в сряда, ако лорд Питър бъде така добър да ми предостави услугите ви ...

– Какво е това? – промърмори негова светлост, като отлепи дългия си нос от няколко отблъскващи стъкленици. – На някои хора може да се разчита – добави несвързано той. – Само им създавайте работа, а? Това маймунски жлези ли са, Хартман, или надлъжно сечение на дванадесетопръстника на Клеопатра?

– Нищо не разбирате нали? – засмя се младият доктор. – Хайде, престанете да се правите на глупак с този монокъл. Свикнал съм ви с номерата. Говорехме с Бънтър, че ще бъде безкрайно благодарен, ако му разрешите да намине след три дни, за да отрази развитието на екземплярите – все се надявам, че ще има такава.

– Защо питате, драги? – каза негова светлост. – Нали знаете, удоволствие е да помогнеш на събрат в преследването. И вашата работа е да залавяте убийци. Готово ли е всичко? Чиста работа! Между другото, ако не поправите тази клетка, ще загубите един от своите пациенти – номер пет. Предпоследната пръчка се е разхлабила, естествено с помощта на интелигентния обитател. Хубави мънички животинчета, нали? Нямаат нужда от зъболекар. Ех, защо не бях мишка; за нервите е къде по-добре да гризеш пръчки, отколкото да ти работят зъбите с тази свистяща бормашина.

Доктор Хартман възкликна тихо:

– Боже мой, Уимзи, как го забелязахте? Струваше ми се, че въобще не сте поглеждали към клетката.

– Вродена наблюдателност, доразвита с практиката – каза спокойно лорд Питър. – Всяка нередност се регистрира от окоето, после разумът притичва с предупреждение. Видях я, когато влязохме. Но едва сега го констатирах. Не мога да кажа, че съзнанието ми е било заето с този въпрос досега. Както и да е, това показва, че жертвата ви оздравява. Всичко наред ли е, Бънтър?

– Надявам се, милорд – отговори камердинерът. Той бе опаковал фотоапарата и плаките и безшумно възстановяваше реда в малката лаборатория, чиято апаратура, подредена като в презокеански параход, за да заема по-малко място, беше разместена заради опита.

– Лорд Питър – обърна се лекарят към негова светлост, – безкрайно съм ви задължен, както и на Бънтър. Очаквам големи резултати от тези опити и не можете да си, представите колко ще ми е от полза, ако имам една наистина добра серия снимки.

Не мога да си позволя подобно нещо ... все още – добави той и младото му, доста измършавяло лице се изпълни с копнеж, докато гледаше големия фотоапарат, – а не мога и да върша тази работа в болницата. Нямам време – трябва да бъда тук. Лекар с обща практика, който едва си изкарва прехраната, не може да си позволи да занемари клиентелата, дори и в Блумсбъри. Има моменти, когато дори посещение, за което се плащат два шилинга и половина, се оказва решаващо за това дали ще свържеш двата края, или ще се получи неприятна празнина.

– Както казва мистър Микобър¹ – отвърна Уимзи, – „Приход двайсет лири, разход деветнайсет лири, деветнайсет шилинга и шест пенса – резултатът е щастие; разход двайсет лири, нула шилинга и шест пенса – резултатът е мизерия.“ Не се увличайте в благодарности, драги. Нищо друго не доставя на Бънтър такова голямо удоволствие, както това да си играе с пироголова киселина и хипосулфит. Това го поддържа във форма. Той приема с радост всякаква работа от този род. Дайте му отпечатъци от пръсти или негативи и той е на седмото небе; но е съгласен и на проста работа като снимането на налегнати от скорбут гризачи (как се изразих, а?), когато няма налице никакво престъпление. Напоследък няма престъпления. Оставаме без работа, нали, Бънтър? Не знам какво става с Лондон. За да не си загубя формата, почнах да си пъхам носа в живота на съседите. Онзи ден изкарах ума на пощальона, като го попитах какво прави младата му приятелка от Кройдън. Той е женен човек, живее на „Грейт Ормънд Стрийт“.

– Вие откъде знаехте?

– Всъщност аз не знаех. Той живее точно срещу един мой приятел – инспектор Паркър; жена му, искам да кажа жената на пощальона, защото Паркър не е женен, попитала онзи ден Паркър дали парадът на военновъздушните сили в Кройдън е продължил цяла нощ. Изненадан, Паркър казал „Не“, без да се замисли. Издал играта, какво да се прави. Помислих си да подшушна на бедния човечец навреме. Необичайно нехайство от страна на Паркър.

Докторът се размя.

– Ще останете за обяд, нали? За съжаление има само студено месо

---

1. Герой на Дикенс от „Дейвид Копърфийлд“. – Б. пр.

и салата. Прислужницата не идва в неделя. Трябва сам да отварям на пациентите. Отразява се зле на професионалната ми репутация, но няма какво да се прави.

– С удоволствие – прие Уимзи, когато излязоха от лабораторията и влязоха в малкия мрачен апартамент през задната врата. – Вие ли направихте пристройката?

– Не – отговори Хартман. – Предишният наемател. Той беше художник. Наех апартамента заради това помещение. Много е удобно, нищо че е малко паянтово, но от стъкления покрив в горещо време като днес става страшна жега. Трябваше все пак да наема нещо евтино в приземен етаж, това ми е достатъчно – докато настъпят по-добри времена.

– Докато се прочуете с вашите опити в областта на витамините – каза весело лорд Питър. – Вие сте човек с бъдеще. Имам предчувствие. Впрочем малката ви кухничка е много кокетна.

– За мен е добре – съгласи се докторът. – Въпреки че лабораторията ѝ придава малко мрачен вид, а прислужницата е тук само през деня.

Той ги въведе в малка тясна трапезария с подредена за студен обяд маса. Единственият прозорец в дъното гледаше към „Грейт Джеймс Стрийт“. Стаята беше малко по-голяма от коридор и с много врати – една към кухнята, на съседната стена – друга, която водеше към вестибула, от другата страна – трета, през нея гостът зърна среден по размери лекарски кабинет.

Лорд Питър Уимзи и домакинът седнаха на масата и докторът изрази надежда, че Бънтър ще се присъедини към тях. Тази благовъзпитана личност обаче се противопостави на каквото и да било подобно предложение.

– Осмелявам се да кажа, сър, че предпочитам да сервирам на вас и на негова светлост, както си му е редът.

– Няма смисъл да настоявате – каза Уимзи. – Бънтър държи аз да си знам мястото. Страшен тиран е тоя Бънтър! На роб ме е превърнал. Карайте, Бънтър, няма да ви се натрапваме в никакъв случай.

Мистър Бънтър поднесе салатата и наля вода със сериозна почтиелност, която подхождаше повече за златист, отлежал портвайн.

Беше неделен следобед през спокойното лято на 1921 година. Малката неприветлива уличка бе почти безлюдна. Единствено продавачът на сладолед изглеждаше деен и енергичен. Щом позагълхнеш за миг оживената му търговия, той се облягаше с удоволствие на зеления стълб до пресечката. Роякът от здрави и гласовити дечурлига бе утихнал. Навярно ядяха вкъщи димящи гозби – най-неподходящия обяд за такова

тропическо време.

– Кой е този веселяк, който живее на горния етаж? – попита след малко лорд Питър. – Не е от най-ранобудните, доколкото разбирам. Не че някой става рано в неделя сутринта. Не мога да проумея защо providението е наказало гражданите с този отвратителен ден. Сега трябваше да бъде извън града, но се налага да посрещна следобед един приятел на гара „Виктория“. Ама че ден е избрал ... Дамата каква е? Съпруга или приятелка? Както и да е, виждам, че се е примирила с женските задължения в къщата. Над нас е спалнята, доколкото разбирам.

Хартман погледна лорд Питър малко изненадано.

– Прощавайте за отвратителното ми любопитство, драги – каза Уимзи. – Лош навик. Това не е моя работа.

– Как...

– Предположения – отвърна лорд Питър с обезоръжаваща откровеност. – Чух, че по тавана се блъска железен креват и някакъв едър човек става шумно от него – но може да е от кушетка или от нещо друго. Както и да е, вече половин час той се разхожда бос по тези няколко метра от пода, а откак сме дошли, жената потропва напред-назад на високите си токчета, влиза и излиза от кухнята, отива до трапезарията и се връща. Оттук си правя извод за домашните навици на наемателите от първия етаж.

– А пък аз мислех – каза обидено докторът, – че сте слушали моето забележително изложение за благотворното влияние на витамин В и как през 1775 година Линд² лекувал скорбут с пресни лимони.

– Слушах ви – съгласи се бързо лорд Питър, – но чух също така и стъпките. Приятелчето се дотътри до кухнята, обаче само за да вземе кибрит, върна се във всекидневната и остави жената да се оправя сама с многото работа. Какво исках да кажа? А, да. Разбирате ли, както ви обясних преди, човек чува или вижда нещо, без да обърне внимание или да се замисли над него. След това започва да разсъждава, всичко се възстановява и той подрежда впечатленията си подобно на ония негативи на Бънтър. Образът е там, но ла ... ла ... Коя дума ми трябва, Бънтър?

– Латентен, милорд.

– Точно така. Дясната ми ръка е тоя Бънтър, нищо не мога без него! Образът е латентен, докато сложиш проявителя. Същото е и с мозъка. Няма нищо загадъчно. Оставете на баба си да води записки. Само малко

---

2. Джеймс Линд (1716–1794) – лекар, основоположник на морската хигиена в Англия. – Б. пр.

сиво вещество да имате – ето какво ви трябва. Просто от любопитство искам да знам – познах ли за хората над нас?

– Напълно. Мъжът е инспектор в някаква газова компания. Малко е груб, но е привързан (по своему) към жена си. Искам да кажа, че може в неделя да се излежава цяла сутрин и да я оставя да върши домакинската работа, но пръска всичките си спестявания, за да ѝ купува красиви шапки, кожени палта и какво ли не още. Женени са едва от шест месеца. Викаха ме да я прегледам през пролетта, когато я беше хванал грипът и той не беше на себе си от притеснение. Трябва да призная, че тя е много приятна жена, италианка по произход. Струва ми се, че са се запознали в някакъв ресторант в Сохо. Разкошни тъмни коси и очи, фигура на Венера, чудесен силует, хубава кожа – въобще всичко си има. Навярно е била примамка за клиентите в онзи ресторант, докато е работела там. Много весела. Един ден тук се появи някакъв неин стар обожател, един съмнителен дребен италианец с нож, енергичен като маймуна. Можеше да се получи неприятно положение, но се случих наблизко, а и мъжът ѝ си дойде. В този квартал все стават побоища. Разбира се, отваря ми се работа, но на човек му омръзва да превързва пукнати глави и разранени вратове. Все пак какво да прави момичето – привлекателно е, макар че според мен не е особено резервирано. Но си мисля, че обича искрено Бръдъртън – така се казва мъжът.

Уимзи кимна разсеяно.

– Животът тук е навярно малко еднообразен – каза той.

– От професионална гледна точка – да. Раждания, пиянства, побои над съпругите са нещо обичайно. И всички традиционни болести, разбира се. Точно в момента преживявам благодарение на диарията при бебетата – нещо съвсем естествено в това горещо време. С идването на зимата започват грипът и бронхитите. Може случайно да дойде някой с пневмония. Болки в краката, разбира се, и разширени вени. Господи! – извика с раздражение докторът. – Да можех само да се махна оттук и да си правя опитите!

– Ех, къде е ексцентричният стар милионер със загадъчното заболяване, който винаги присъства в романите? Светкавична диагноза – чудотворно излечение: „Бог да ви благослови, докторе, ето ви пет хиляди лири“ – „Харли Стрийт“⁴³...

– Такива хора не живеят в Блумсбъри – отговори докторът.

– Сигурно е много интересно да поставяш диагнози – каза

---

3. Улица в Уест Енд, прочута с лекарските си кабинети. – Б. пр.

замислено Питър. – Как го правите? Искам да кажа, има ли постоянна група симптоми за всяка болест, както например обявяването на спатия, за да покажете на партньора си, че не бива да играе коз. Не казвате просто: „На тоя му е излязла пъпка на носа, следователно има стеатоза на сърцето.“

– Не, мисля, че не правим така – отвърна сухо лекарят.

– Или е по-скоро като да търсиш ключ към дадено престъпление? Виждате нещо – стая или, да речем, тяло, пострадали поради някаква причина; има цял куп признаци, че нещо не е както трябва и е нужно просто да отделиш тези, които обясняват цялата история.

– По-скоро е така – каза доктор Хартман. – Някои симптоми са важни сами по себе си – като състоянието на венците при скорбута, да речем, други заедно с ...

Той млькна и двамата скочиха на крака, защото от апартамента пад тях се разнесе пронизителен писък, после нещо тупна тежко на пода. Мъжки глас извика сърцераздирателно, чуха се стъпките на човек, който тича бясно напред-назад, после, докато докторът и гостът му стояха, вцепенени от ужас, се появи и самият човек, залитайки по стълбите от бързана, и вече заудря по вратата на Хартман.

– Помощ, помощ! Пуснете ме да вляза! Жена ми! Той я уби!

Изтичаха бързо до вратата и го пуснаха вътре. Той беше едър рус мъж без сако и по чорапи. Косата му беше настръхнала, лицето му изразяваше страдание и объркване.

– Тя е мъртва... Мъртва. Той й беше любовник – простена той. – Елате да видите... Отнесете я ... Докторе! Загубих жена си! Моята Мадалена! – Той замълча за миг, погледна като обезумял, после каза дрезгаво: – Някой е бил вътре ... Влязъл е някак си ... Тя е прободена ... Убита ... Ще го дам под съд, докторе. Елате бързо... Тя ми готвеше пиле за обяд ... Ох ...

Той нададе силен истеричен вик, който премина в хълцане и смях. Докторът го хвана грубо за ръката и го раздруса.

– Стегнете се, мистър Брьдъртън! – каза остро той. – Може да е само ранена. Отдръпнете се!

– Само ранена? – извика мъжът и се строполи тежко върху близкия стол. – Не, не... Тя е мъртва... Малката ми Мадалена... О, боже мой ...

Доктор Хартман грабна от кабинета бинтове и някакви хирургически инструменти и изтича горе, следван по петите от лорд Питър. Бънтър остана още малко, за да усмири със студена вода истеричния пристъп. След това отиде до прозореца на трапезарията и се провикна.

– Е, какво има? – обади се глас от улицата.

– Ще бъдете ли така добър за влезете за минутка, господин офицер?
Извършено е убийство.

* * *

Когато Бръдъртън и Бънтър се качиха горе заедно с полицаия, те завариха доктор Хартман и лорд Питър в малката кухничка. Докторът бе коленичил край тялото на жената. При влизането им той вдигна поглед и поклати глава.

– Мигновена смърт – каза той. – Право в сърцето. Бедното дете! Не е страдало изобщо. О, господин полицаю, добре че сте тук. Изглежда, било е извършено убийство, макар че убиецът е избягал. Навярно мистър Бръдъртън ще може да ни помогне. Той е бил в апартамента по това време.

Мъжът се бе отпуснал върху един стол и гледаше тялото с втрещен поглед и безизразно лице. Полицаят извади бележник.

– И така, сър – каза той, – да не губим време. Колкото по-скоро се заловим за работа, толкова по-голям е шансът да хванем нашия човек. Значи бяхте тук по това време, а?

Бръдъртън го погледна за миг втрещено, после с голямо усилие отвърна по-стегнато:

– Бях във всекидневната, пуших и си четях вестника. Моята... Тя ... приготвяше тук обяда. Чух, че изкрещя, втурнах се и я намерих да лежи на пода. Не успя да каже нищо. Когато разбрах, че е мъртва, спуснах се към прозореца и видях убица да се отдалечава пълзешком по онзи стъклен покрив. Извиках след него, но той се скри от погледа ми. После изтичах долу ...

– Един момент – каза полицаят. – Ама вие, сър, не ви ли дойде наум да се опитате да го хванете?

– Първата ми мисъл беше за нея – отговори мъжът. – Помислих, че може да не е мъртва. Опитах се да я свестя.

Последните му думи бяха стенание.

– Та значи казвате, че е влязъл през прозореца – уточни полицаят.

– Моля да ме извините, господин офицер – прекъсна го лорд Питър, който, както изглежда, до този момент прехвърляше в ума си какво има в кухничката. – Мистър Бръдъртън допуска, че мъжът е излязъл през прозореца. По-добре да бъдем точни.

– Все е същото – намеси се докторът. – Това е единственият начин, по който е могъл да влезе. Тези апартаменти са всичките едни и същи.

Вратата от стълбището води към всекидневната, а там е бил мистър Брьдъртън, така че убиецът не може да е дошъл от тази посока.

– Не е минал и през прозореца на спалнята – добави лорд Питър, – иначе щяхме да го видим. Бяхме в стаята на долния етаж, Освен, разбира се, ако се е спуснал от покрива. Вратата между спалнята и всекидневната беше ли отворена? – обърна се той неочаквано към Брьдъртън.

Мъжът се поколеба за миг.

– Да – каза накрая той. – Да, отворена беше, сигурен съм.

– Щяхте ли да го видите, ако е влязъл през прозореца на спалнята?

– Няма как да не го видя.

– Хайде, хайде, сър – намеси се полицаят с известно раздражение.

– По-добре оставете аз да задавам въпросите. Близо до ума е, че тоя приятел няма да мине през прозореца на спалнята, че да се вижда от улицата.

– Браво, че се сетихте за това. Разбира се, че не може да е влязъл оттам. Въобще не се сетих. Значи трябва да е било от този прозорец, както вие казвате.

– Нещо повече, ето и отпечатъците му по перваза на прозореца – извика полицаят тържествуващо, като посочи няколко неясни следи по слоя лондонски сажди. – Точно така. Спуснал се е по водосточната тръба върху стъкления покрив – какъв е този покрив?

– На моята лаборатория – отговори докторът. – Господи, като си помисли човек, че докато мие сме обядвали, този подъл убиец ...

– Така е, сър. Е, в съда ще го притиснат до стената. Ще го видите там, не се безпокойте. Не се притеснявайте, ще го хванем, сър. Ей сега ще тръгна да го търся. Слушайте, сър – обърна се полицаят към Брьдъртън, – нямате ли представа как изглежда тоя тип?

Брьдъртън го погледна като обезумял и докторът се намеси.

– Мисля, че трябва да го знаете, господин полицай – каза той, – преди около два месеца над тази жена бе извършен... е, не точно опит за убийство, но лесно можеше да се стигне до нещо такова – от един мъж на име Маринчети, сервитьор, италианец ... с нож.

– Аха! – Полицаят нетърпеливо наплюнчи молива. – Познавате ли туй лице, дето стана дума за него? – попита той Брьдъртън.

– Той е убиецът! – извика Брьдъртън с насъбрана ярост. – Влачеше се след жена ми... Проклет да бъде дано! Господи, да бях го видял мъртъв до нея!

– Имате право, сър – каза полицаят и се обърна към доктора: – У вас ли е оръжието, с което е извършено убийството?

– Не – отговори Хартман. – Когато дойдох, в тялото нямаше нищо.

– Вие ли го извадихте? – продължи полицаят, този път към Брьдъртън.

– Не – отговори той. – Онзи го е взел със себе си.

– Взел го със себе си. – Полицаят отбеляза гози факт в бележника. – Пфу... Ужасна горещина е тук, нали, сър – додаде той, като бършеше чело.

– Сигурно от газовата печка – предположи кротко Уимзи. – Излъчва страшна топлина тази газова печка в средата на юли. Имате ли нещо против да я изключа? Пилето е вътре, но не ми се вярва да искате ...

Брьдъртън простена, а полицаят каза:

– Така е, сър. Човек едва ли ще има апетит след такова нещо. Благодаря, сър. Докторе, според вас какво е било оръжието, а?

– Дълго и тънко – нещо като италиански стилет – дълго към петнайсет сантиметра. Било е забито с голяма сила под петото ребро и вероятно е проболо сърцето директно. Както виждате, не е имало почти никакво кървене. Такава рана предизвиква моментална смърт. Така ли лежеше жена ви, когато я видяхте най-напред, мистър Брьдъртън?

– По гръб, точно както е сега – отговори съпругът.

– Е, всичко е съвсем ясно – каза полицаят. – Тоя тук, Маринети или как му беше там името, е имал някакво отношение към бедната млада дама ...

– Според мен той беше неин обожател – намеси се докторът.

– Тъй, тъй – съгласи се полицаят. – Ами да, тия чужденци са все такива, даже и най-свестните от тях. Дай им да се ръгат с ножове и такива работи. Значи тоя Маринети се изкатерва дотук, вижда, че горката госпожа е сама и готви тук до масата, промъква се изотзад, хваща я, наръгва я – колко му е, няма корсети, няма нищо. Тя изпищява, той измъква стилета от тялото ѝ и изчезва. Е, сега остава да го хванем и с ваше позволение, сър, аз ще тръгвам. Ще му влезем скоро в дирите, не се безпокойте. Ще трябва да пратя един дежурен, за да не влизат хората, но вие не се безпокойте. Довиждане, господа.

– Можем ли вече да преместим бедното момиче? – попита докторът.

– Разбира се. Искате ли да ви помогна, сър?

– Не. Не губете време. Ние ще се оправим. – След като полицаят изтрополи по стълбите, доктор Хартман се обърна към лорд Питър: – Ще ми помогнете ли?

– Бънтър е по-добър в такива работи – отвърна Уимзи през зъби.

Докторът го погледна малко озадачено, но не каза нищо и двамата с Бънтър отнесоха безжизненото тяло. Бръдъртън остана на мястото си. Заровил глава в ръцете си, поразен от скръб, той седеше отпуснат на стола. Лорд Питър тръгна да обикаля из кухнята. Преобърна разните ножове и кухненски прибори, надникна в кофата за смет, изброи едно след друго всичко, което беше оставено наоколо в подготовката на неделния обяд: хляб, масло, подправки, зеленчуци и така нататък. В мивката имаше картофи, половината от които бяха обелени – трогателно доказателство за спокойния семеен живот, прекъснат по такъв ужасен начин. Голямата цедка беше пълна с грах. Лорд Питър прерови всичко това с любопитни пръсти, вторачи се в гладката повърхност на пълния с мазнина съд, сякаш че беше някакъв магически кристал за гадаене, прекара няколко пъти пръсти в купата с брашно, след което извади от джоба си лулата и бавно я напълни.

Докторът се върна и постави ръка на рамото на Бръдъртън.

– Елате – каза меко той. – Положихме я в другата стая. Разберете, като изключим мига на ужас, когато е усетила ножа, тя не е страдала изобщо. Мъчително е за вас, но трябва да направите усилия да се овладеете.

Полицията ...

– Полицията няма да я съживи – каза гневно мъжът. – Тя е мъртва! Оставете ме сам, да ви вземат дяволите! Оставете ме, ви казвам!

Той рязко се изправи.

– Не бива да седите тук – каза твърдо Хартман. – Ще ви дам да глътнете нещо и се опитайте да се успокоите. После ще ви оставим, но ако не се овладеете ...

След известно по-нататъшно уговаряне Бръдъртън позволи да го отведат.

– Бънтър, знаете ли защо се съмнявам в успеха на тези опити с мишките? – попита лорд Питър, когато вратата на кухнята се затвори след тях.

– Опитите на доктор Хартман ли, милорд?

– Да. Доктор Хартман има теория. При всяко едно изследване, драги ми Бънтър, най-опасно е да имаш, теория.

– Чувал съм ви да казвате така, милорд.

– Дявол да те вземе, знаеш това така добре, както го знам и аз. Какво не е наред в теорията на доктора, Бънтър?

– Искате да ви отговоря, че той вижда само фактите, които отговарят на теорията, милорд.

- Четете ми мислите – възкликна горчиво лорд Питър.
- И освен това ги предоставя на полицията, милорд.
- Ш-шт – предупреди Питър, тъй като докторът се върна.
- Сложих го да легне – уведоми го доктор Хартман – и смятам, че най-доброто, което можем да направим, е да го оставим сам.
- Знаете ли – отговори Уимзи, – тази идея нещо не ми се прави.
- Защо? Мислите, че може да посегне на себе си?
- И тази причина може да се изтъкне, както и всяка друга, когато не можеш да обясниш основанията си – отвърна Уимзи. – Но съветът ми е, не го оставяйте сам нито за миг.
- Но защо? Много често при скръб като тази присъствието на други хора дразни. Той ме помоли да го оставя сам.
- Тогава, за бога, върнете се при него!
- Лорд Питър, мисля, че аз съм този, който знае кое е най-доброто за моя пациент – заяви докторът.
- Докторе, не става въпрос за вашия пациент. Извършено е престъпление ...
- Но няма нищо неясно.
- Има куп неясни неща. Например кога за последен път е идвал тук чистачът, който мие прозорците.
- Чистачът?!
- Кой би могъл да разгадае тъмната личност на чистача? – продължи лорд Питър, без да се задълбочава, докато пълнеше лулата си. – Стоиш си кротко в банята, повече или по-малко така както те е създала природата, когато някаква досадна глава се появява на прозореца като духа на Хамилтън Тай⁴ и дрезгав глас, носещ се между небето и земята, казва: „Добро утро, сър.“ Къде ли ходят чистачите на стъкла, когато не са на работа? Дали не спят зимен сън като пчелички. Дали не ...
- Лорд Питър, май наистина преминавате границата.
- Съжалявам, ако го приемате така – отговори Питър, – но аз наистина искам да си изясня нещата около човека, който мие прозорците. Вижте колко чисти са тези стъкла.
- Вчера идва, ако държите да знаете – каза доктор Хартман доста хладно.
- Сигурен ли сте?
- Той изми и моите, и другите.

---

4. Според легендата – пират, чиято глава била отсечена. Духът му често спохождал хората. – Б. пр.

– Така и предполагам – каза лорд Питър. – Както се пее в песента:

„Така и предполагам, той беше малък... чистач на прозорци.“ При това положение е съвсем наложително Бръдъртън да не бъде оставян нито за миг сам. Бънтър! Къде, по дяволите, се запиля този човек?

Вратата към спалнята се отвори.

– Милорд? – Бънтър се появи така дискретно, както дискретно се бе измъкнал, за да държи дискретно под око Бръдъртън.

– Добре – каза Уимзи. – Стойте там. – Привидната му апатичност бе изчезнала и той гледаше лекаря така, както преди четири години би гледал някое недисциплинирано дребно офицерче. – Доктор Хартман, тук има нещо, което не е в ред. Хвърлете поглед назад. Говорехме за болестните признаци. Тогава се разнесе писъкът. След това се чу шумът от тичащите стъпки. В каква посока тичаха?

– Наистина не знам.

– Така ли? Обаче това е показателен признак, докторе. Подсъзнателно тези стъпки ме притесняваха през цялото време. Сега вече знам защо. Те изтичаха от кухнята.

– Е, какво?

– Такова! А чистачът...

– Какво чистачът?

– Можете ли да се закълнете, че тези стъпки върху перваза на проореца не са негови?

– А човека, когото Бръдъртън е видял...

– Проверихме ли дали по покрива на лабораторията ви има негови следи?

– Ами оръжието? Уимзи, това е лудост! Някой е взел оръжието.

– Знам. Смятате ли обаче, че краищата на раната бяха достатъчно гладки, за да са от остър стилет. На мен те ми се сториха доста разкъсани.

– Уимзи, какво имате предвид?

– Тук, в този апартамент, се намира уликата и ще умра от яд, ако не се сетя за нея. Видях я, сигурен съм, че я видях. Ще ми дойде наум покъсно. Междувременно не позволявайте на Бръдъртън ...

– Какво?

– Да направи това, което смята.

– Но какво е то?

– Ако можех да ви отговоря, щях да бъда в състояние да посоча и уликата. Защо не можеше да реши дали вратата на спалнята е била затворена, или не? Хубава история, но не я е изпилал както трябва. Както и

да е. Вижте какво, докторе, намерете някакво оправдание, накарайте го да се съблече и ми донесете дрехите. И изпратете Бънтър при мен.

Докторът го погледна озадачено. След това кимна мълчаливо в знак на съгласие и отиде в спалнята. Лорд Питър го последва и минавайки, хвърли замислен поглед към Бръдъртън. Щом влезе във всекидневната, той седна в едно кресло, тапицирано с червено кадифе, впери поглед в една олеография с позлатена рамка и потъна в размисъл.

След малко Бънтър влезе с дрехите. Уимзи ги взе, започна да ги претърсва – доста методично, но апатично. Внезапно ги пусна на земята и се обърна към камердинера.

– А, не. Това е просто предохранителна мярка, драги ми Бънтър, но аз съм на погрешен път. Каквото и да е това, което съм видял, не беше в тази стая. Забелязал съм го в кухнята. Да, а какво е то?

– Не мога да отговоря, милорд, но и у мен се таи убеждение, че и аз, би могло да се каже, несъзнателно осъзнах нещо, ако разбирате какво искам да кажа, но все пак осъзнах, че има някакво несъответствие.

– Ура! – извика внезапно Уимзи. – Да живее подсъзнателното, нали сега все за него приказват. Мислено да си възстановим кухнята. Излязох оттам, защото усетих, че умът ми се размътва. Така. Започваме от вратата. На стената – тенджери и тигани. Газова печка... Фурната включена... вътре пиле. Дървени лъжици, закачени на стената, запалка за печката, ръкохватка за тавите. Кажете ми, когато се приближава до целта. Полица. Кутии с подправки. Нещо да не е наред там? Не. Кухненски бюфет. Чинии. Ножове и вилици, всичките измити. Сито за брашно, кана за мляко... още едно сито на стената... малко ренде за стъргане на индийско орехче. Съд за готвене на водна баня. Надникнах вътре – никакви зловещи тайни.

– Погледнахте ли в чекмеджетата на бюфета, милорд?

– Не. Но това може да се направи. Въпросът обаче е в туй, че забелязах нещо. Какво съм забелязал? Ето това е главното. Няма значение. Танцът продължава, нека не спираме удоволствието. Дъска за почистване на ножове. Прах за почистване на ножове. Кухненска маса. Каза ли нещо?

– Не – отговори Бънтър, който беше изоставил позата на вдървена почтителност.

– Масата ли напомня нещо? Добре. Какво има на масата? Дъска за рязане. Остатъци от шунка и подправки за пълнежа. Пакет бърбечна мас. Още едно сито. Няколко чинии. Масло в стъклен съд. Купа с мазнина.

– А!

– Мазнина ... Да, имаше ...

– Нещо нередно, милорд?

– С мазнината! Ох, тази глава! Какво пише в „Скъпи Бруте“⁴⁵, Бънтър? „Не си изпускай работното съдче.“ Точно така. Не изпускай купата с мазнината. Как да не изпуснеш такова ужасно мазно нещо... Почакайте! – Уимзи замълча. – Когато бях малък – продължи той, – обичах да слизам в кухнята и да говоря със старата ни готвачка. Добра душа беше. И сега я виждам; тя приготвя пилето, а аз сеядя с повесени от масата крака. Тя си ги скубеше и ги чистеше. Умирах за това. Какви зверчета са децата, нали, Бънтър? Оскубва пилето, изчиства го, измива го, напълва го, подпъхва тръгчицата в малкото му... е, както искаш го наречи, привързва крилата и краката към тялото, намазва тавичката... Бънтър!

– Милорд?!

– Купата!... Представете си я... Какво не бе наред?

– Тя беше пълна, милорд.

– Това е! Това е! Открих! Купата беше пълна, а повърхността ѝ – гладка. Божичко! Знаех си аз, че тук има нещо странно. Е, защо пък да не е пълна? Не изпускай ...

– Пилето беше във фурната.

– Без мазнина.

– Що за небрежно готвене, милорд?

– Пилето... във фурната ... без мазнина ... Бънтър! Да предположим, че е било пъхнато там едва след като жената е била вече мъртва. Пъхнато в бързината от човек, който иска да скрие нещо ... Ужасно.

– Но с каква цел, милорд?

– Да, защо? Тук е въпросът. Да направим още веднъж мислено връзка с пилето. Всичко ми е в главата. Почакайте малко. Оскубва, изчиства, измива, напълва, подпъхва, привързва... За бога!

– Милорд?

– Хайде, Бънтър. Слава богу, че спряхме газта. Той се втурна през спалнята, без да обръща внимание на лекаря и на пациента, който се надигна със сподавен вик. Бързо дръпна вратата на фурната и измъкна тавичката за печене. Кожицата на пилето тъкмо започваше да се запича. С лека победоносна въздишка Уимзи хвана металния пръстен, който се подаваше от крилото, и измъкна ... петнайсетсантиметровия

---

5. Роман от Джеймс Матю Бари (1860–1937), чиято най-известна творба е „Питър Пан“, – Б. пр.

спираловиден шиш.

На вратата докторът се бореше с възбудения Бръдъртън. Уимзи го настигна точно когато бе успял да се освободи и с хватка от жиу-жицу го изпрати в ъгъла.

– Ето го оръжието – каза лорд Питър.

– Докажи го, дяволите да те вземат!

– Ще го докажа – отговори Уимзи. – Бънтър, повикайте полиция, когото ще намерите пред вратата. Докторе, ще имаме нужда от микроскопа ви.

* * *

В лабораторията докторът се наведе над микроскопа. Върху предметното стъкло бе размазан тънък слой кръв.

– Е? – попита нетърпеливо Уимзи.

– Всичко е наред – отвърна Хартман. – Пилето се е запекло само отгоре. Боже мой, Уимзи, вие сте прав! Кръгли частици, диаметър 1/3621 следователно кръв на бозайник, навярно човешка ...

– Нейната кръв – каза Уимзи.

* * *

– Хитро измислено, Бънтър – каза лорд Питър, докато таксито се носеше към апартамента му на улица „Пикадили“. – Още малко да се бе попекло пилето, кръвните телца щяха да се разпаднат и щеше да стане невъзможно да се разпознаят. Това показва, че непредумишлените убийства са обикновено най-сигурни.

– Според ваша светлост какви са били мотивите на мъжа?

– На младини – каза Уимзи замислено – ме караха да чета Библията. Лошото беше, че единствените книги, които ме вълнуваха, не бяха тези, които ми препоръчваха и държаха да прочета. Но много добре научих „Песен на песните“. Прегледайте я, Бънтър, на вашата възраст това няма да ви навреди. Там се говори доста смислено за ревността.

– Чел съм въпросната песен, ваша светлост – отвърна малко смутено Бънтър. – В нея се казва: „Ревността е люта като преизподня.“

КРАЙ

© 1928 Дороти Сейърс
© 1984 Владимира Накова-Трачева, превод от английски

Dorothy L. Sayers
The Vindictive Story of the Footsteps that Ran, 1928

Сканиране, разпознаване и редакция: MesserSchmidt, 2007

Публикация:

ПОД ОБЩАТА РЕДАКЦИЯ НА БОГОМИЛ РАЙНОВ

Художествено оформление ВЕСЕЛИН ПАВЛОВ

Преведоха от английски:

ВИОЛИНА ХАДЖИДЕМИРЕВА ВЛАДИМИРА НАКОВА-ТРАЧЕВА
ИРИНА ГЕОРГИЕВА СТОЙНА СТАМЕНОВА

Дороти Сейърс
ЛОРД ПИТЪР ПРАВИ ОГЛЕД НА ТРУПА
Редактор София Василева
Художник Бисер Дамянов
Худ. редактор Веселин Христов
Технически редактор Васко Вергилов
Коректори Донка Симеонова
Жанета Желязкова
Английска, I издание ЕКП 07/9536611511/5637–298–84
Издателски № 2231
Формат 70x100/32
Печатни коли 23
Издателски коли 14,90
Условно издателски коли 15,98
Дадена за набор на 10.IV.1984 г.
Излязла от печат на 20. VIII. 1984 г.
Издателство „Христо Г. Данов“ – Пловдив
Печатница „Димитър Благоев“ – София
Цена 1,84 лв.

Dorothy L. Sayers
LORD PETER VIEWS THE BODY
First published in Great Britain by Gollancz, 1928
Reissued 1970 First NEL paperback edition January 1971
New edition February 1977 This new edition December 1979
© Виолина Хаджидемирева, Владимира Накова-Трачева, Ирина Георгиева, Стойна
Стаменова, преводачи, 1984 г, с/о Jusautor, Sofia
4–820

Съдържание:
Ужасяващата история за човека с медните пръсти
Забавният епизод с въпросната буквичка
Потресаващата случка с изненадата в торбата
Принципната саморазправа заради една карта
Непристойната мелодрама за ябълката на раздора

Драматичното произшествие с тичащите стъпки
Опиянителното изпитание на добрия вкус
Образователното приключение с главата на дракона
Риболовната комедия за един откраднат стомах
Неразрешената загадка за човека, който нямаше лице
Смелият подвиг в пещерата на Али Баба

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2750>]